

Pályi András

Álmok szirtje

1.

- Lea?
- Olyan jó duruzs a hangod, Jani.
- Felhívtalak.
- Hallom. Megfulladok a hőségtől.
- Rohadt egy este van.
- Unom magam, rémesen unom.
- A bátyád?
- Balázs? Forgat.
- A bébi?
- Alszik.
- Hányig tart az a forgatás?
- Kettőig legalább.
- Odamegyek hozzád.
- Mindig hülyülsz, Jani.
- Jó combod van.
- Jani, én egyszer még oltári nagy kurva leszek.
- Mikor?
- Tényleg jó a lábam?
- Jó barna.
- Hülye vagy.
- És még?
- Lemosdattam a bébit, lefektettem, már alszik is.
- Elég későn, nem?
- Még nem volt fél tizenegy.
- Nem értesz a gyerekhez.
- Az baj?
- Nem baj.
- Balázs se szokta korábban.
- Nem leszel valami jó anya.
- Egyáltalán nem leszek anya.
- Lemezt is vigyek?
- A Demis Roussost.
- Nem unod még?
- Látni a holdat, előbújt.
- Az is benne lesz a filmben?

- Meg az öregisten.
- Nem veszel komolyan, Leácska.
- Lefekszem.
- Velem?
- Nem, az ágyba.
- Azt mondtad, menjek oda.
- Gyere.
- Halló?!
- Mi van?
- Nem hallak, Lea.
- Viszket a seggem.
- Ne mondd!
- Szúr ez a gyékény.
- Nekem másom viszket.
- Disznó!
- Meztelen vagy?
- Naná.
- Rohadt egy este van.
- Ezt már mondtad. Huszonnyolc fok, megnéztem.
- Jó kis csaj vagy ruha nélkül. Láttalak.
- Nem igaz, nem is láttál.
- Bizony isten.
- Mikor?
- Kenesén.
- Belestél?
- Miért? Tilos volt?
- De nagy kurva vagy, Jani.
- Ha bekerülsz a főiskolára, úgyis végigmegy rajtad mindenki.
- Mi az, hogy *ha* bekerülsz?! Leszek én még kaposvári színész, meglátod.
- Pont kaposvári?
- Az a legmenőbb.
- Nekik őrzöd a szüzességedet?
- Nem vagyok szűz.
- Szűz vagy!
- A Zolival lefeküdtem.
- Egyszer!
- És ha egyszer?
- Az semmi. Attól még szűz vagy.
- Mi ez a kattogás?
- Szar a telefon.
- Tedd le, visszahívlak.
- Várj, most jó.
- Odamegyek.
- Te is meztelen vagy, Jani?
- Úszógatyában.

- Na, jellemző.
- Miért? Mi bajod?
- Csak jár a szád.
- Tudod, hány csajt meghágtam már?
- Na? Hányat?
- Nem hiszed?
- Nekem kell megerőszkolnom téged.
- Jó, ne késlekedj. Még jár a busz.
- És a Saci? Mit szól hozzá?
- Nincs itt, hazament. Holnap hajnalban kezd.
- Akkor is.
- Nem a feleségem.
- Nekem a barátnőm.
- Beleegyezett.
- Kenesén? Csak idéetlenkedtünk.
- Az istenbe már.
- Tudod nyomni a szöveget, az tény.
- Én?
- Milyen lehet most a filmgyárban, Jani?
- Sötét.
- Naná, hogy sötét. Nem ott forgatnak, utcai felvétel van.
- Hát akkor?
- Mit akkor, te hülye. Oltári nagy színész nő leszek, meglátod. Mondjuk, mint a Vanessa Redgrave.
- Ripacs vagy, Leácska.
- Te meg egy szar. Tudod, mikor voltál jó? Saciéknál azon a bulin, amikor oda-szorítottál a falhoz. Égett a szemed. És akkor még nem is jártál a Sacival.
- Elég régi eset.
- Ráadásul meg sem csókoltál. Hogy az istenbe? Nem is értem.
- Egyszer még én is forgatni fogok. Egy filmdrámát. *Álmok szirtje*, ez lesz a címe. Abba beveszlek. Egy csupa érzelem és csupa szenvedély nő eltéved a sze-relem országútján. Ilyen cuki leszel, ni.
- A Balázst is beveszed?
- Lehet.
- Isteni színész, tudod.
- Te Lea.
- Mi van?
- Nagyon guszta a segged. Ha egyszer filmezel, nem hagyhatod ki a seggedet.
- Most udvarolsz?
- Komoly.
- Mulatnom kell rajtad.
- Bizony isten jó. Fenomenális.
- Röhögök. Olyan fantasztikus sódert tudsz levágni, hogy tátva marad a szám, és közben te vagy a szűz. Szerintem. Mint aki még életében nem kefélt.
- Micsoda?!

- Tényleg.
- Én?
- Te, naná, hogy te! Hát nem veszed észre, hogy itt ülök ezen a kibaszott gyékényen anyaszült meztelenül, csak várom, hogy valaki rám törje az ajtót és felnyársaljon. De semmi.
- Úristen! Röpiülök hozzád.
- Már késő, elmúlt tizenegy, bezárták a kaput. Balázs is előbb-utóbb megjön a forgatásból. Na, jó éjt, drágám.
- És Saci?! Még hogy senkivel! És Sacival, vele se? Hát azt hiszed, csak a combját fogdosom a moziban? Most mi van? Mit hallgatsz? Itt vagy?
- Mocarog a bébi.
- Gyúllök.
- Az jó.

2.

- Lea drága, megismered a hangom?
- Jesszus, Jani! Te hívsz?
- Én.
- Honnan tudod a számom?
- Tudom.
- Ez az életem első mobilja, tegnap vettem, és pont te hívsz. Itt van az asztalon, és most szólalt meg először. Egész összerázkódtam.
- Hát az Imre a szakszervezettől. Tőle tudom.
- Ja, nekik megadtam. Nem kellett volna.
- Fontos ügyben kereslek.
- Milyen rég láttalak, úristen!
- Még az átkosban, mi?
- Vagy tizenöt éve.
- Hogy bírod a dörgést?
- Péterről tudsz?
- Milyen Péterről?
- Ne viccelj már! A Saci öccse a férjem. Programozó. Ez most egy vadonatúj dolog, rettenetesen érti. Igazi zseni.
- Magadról beszélj inkább.
- Nem is tudtad, hogy férjhez mentem?
- Nem tartom a kapcsolatot Sacival.
- Házasok voltatok, nem? Hány évig?
- Három, nem egészen. Lényegtelen.
- Hát az alatt a három év alatt nem találkoztunk. De végül szegről-végről csak rokonok lettünk.
- Jó szöveg.
- Hagyjalak ezzel?
- Inkább. Túl vagyok rajta.
- Azt mondtad, magamról beszéljek, azért.

- Melyik színháznál vagy?
- Egyiknél se.
- Hülyéskedsz.
- Betelt a pohár.
- Még ilyen! Sosem szerződöttél Kaposvárra?
- Az már úgylis szarrá ment.
- Azt mondd?
- Azt.
- De azért tartod magad?
- Mit akarsz? Mit faggatsz?
- Figyelj, nincs sok időm. Én vagyok a gyártás az új Szaniszló-filmnél. Van egy ilyen vén kujon amerikai befektető a filmben, aki a Gellértben szállt meg, és azzal kezdi a napot, hogy minden reggel lemegy a fürdőbe, úszik egyet. Jön visszafelé, eltéved, és a női napozóban köt ki. Egy szem meztelen nő napozik ott. Egy zseniális női popó kell nekem, érted? Ennyi.
- Ez vicc, Jani, ez egy oltári nagy vicc.
- Nagyon is komoly.
- Hát te még mindig itt tartasz, drágám?!
- Nem érdekes, hogy ki hol tart. Kell egy zseniális popó, érted? Amitől csurog a néző nyála.
- És én lennék az a zseniális segg?
- Jaj, ne ízetlenkedj már, kis csillag.
- Te meg ne popózz itt nekem, az istenbe is! Az én seggem az segg, mindig is az volt. Amikor elolvadtál tőle, akkor is.
- Ez költészet lesz a vásznon, Lea, képi költészet.
- Nagyon jó. És mikor láttad a seggemet, ha szabad érdeklődnöm?
- Láttam.
- Kenesén?
- Nem érdekes. Vállalod?
- Nem akarnád véletlenül szemügyre venni, amire alkuszol?
- Meghíztál?
- Ne szórakozz már velem! Férjhez mentem.
- És?
- Emlékszel, amikor a Balázs gyerekét pesztráltam?
- Nyögtél is bele.
- Néha nyögtem, néha nem.
- Mit akarsz ezzel?
- Csak mondom.
- Jó, de minek?
- Néha bizsergett a szívem az irigységtől, hogy neki csak úgy van egy ilyen édes kis lurkója. A Margó ugyanis lelécelt Kanadába.
- Kicsoda?
- A Balázs szöszösi felesége. Egyszerűen disszidált, na.
- Jó kis sztori.
- Balázs meg úgy játszott esténként, hogy ott maradt kettesben a gyerekekkel.

- És te pesztráltad.
 - Muszáj volt.
 - És?
 - Mondom, hogy férjhez mentem.
 - Gratulálok.
 - Szültem egy kisbabát.
 - Babát? Épp most!
 - Cuki kis Petya.
 - Na, jól nézünk ki.
 - Hallod? Ez ő. Ilyenkor egyszerűen imádom. Ráadásul az a kis gribedlije!
- Észbontó.
- Hány hónapos?
 - Mindjárt féléves.
 - És a színészet?
 - Mondom, betelt a pohár.
 - De azért nem adod föl?
 - Jaj, unom! Beszéljünk inkább a Saciról!
 - Összejártok?
 - Naná. Egy család vagyunk.
 - Engem most kizárólag a popód érdekel, te félnótás.
 - Hiába érdekel. Lekésted.
 - Téboly.
 - Szoptatós anya vagyok, drágám.
 - Örökké nem lehet babázni.
 - Imádok szoptatni, képzeld.
 - Mindig perverz voltál, az tény.
 - Te állat!
 - Jó, bocsánatot kérek.
 - Nem kell, Jani, úgysem hiszek már neked.
 - Rendesen kikosaraztál, azt meg kell hagyni. Nem gondoltam volna.
 - Sajna.
 - De jön még kutyára dér.
 - Mármint rám?
 - Fogsz még nálam szerepért kuncsorogni.
 - Soha. Soha többé. Nem megyek vissza a pályára, eldöntöttem. A mobilszámomat sem kellett volna megadnom a szakszervezetben. Tegnap még azt hittem, hátha. Soha, érted, soha! Anya leszek, csak anya, semmi más. Megengedhetem magamnak. Imádom az anyaságot. Jól érzem magam benne.

3.

- Kézcsókom, Lea. Gyere.
- Ha megengedi az igazgató úr...
- Ugyan már, hagyd.
- Micsoda iroda ez, atyáúristen. Óriás datolyapálmával.

– És a kilátás, mi? Leülök az íróasztalhoz, és elmerülök a látványban. Kész szanatórium.

– Mit nézel úgy rajtam?

– Semmit. Foglalj helyet.

– Köszönöm.

– Nos, mivel szolgálhatok?

– Jó sok idő eltelt megint, egy fél élet.

– Két évtized, ha jól számolom.

– Többé-kevésbé.

– Max húsz percem van rád.

– A régi hangod, kedves igazgató úr, igazi, jó duruzs volt. Mint aki eleve biztat, ha megszólal. Most meg olyan hideg.

– Hideg? Épp hogy hideg nem vagyok.

– Ne nézz így!

– Hogy nézek? Sehogy sem nézek.

– Követelsz.

– Ja persze. Szakmai szemem van. Észrevettem, hogy feszül a szoknya a fenekeden, meg a combodat is, ahogy leültél.

– Jaj, ne a seggемmel gyere már!

– Miért? Most is egész jó.

– Könyörgök, Jani, klimaxos vagyok!

– Színésznő vagy.

– Bajba kerültem. Elkapott az alkohol.

– Nem bírtad az anyaságot?

– Az anyaságot? Röhej. Az pár év, amíg aprók a srácok, és abajgatni kell őket.

– Két fiad van?

– Ja. A feszültséget nem bírtam. Tudod, én itt kezdtem a pályát, ebben a színházban. Balázs féltett is, nehogy leragadjak, jó messze leszek Pesttől. De megbecsültek, négy évadot lenyomtam. Az akkori igazgatónak persze nem volt ilyen lakosztálya.

– A *Mirandolinában* olyan dögös voltál, hogy máig emlékeznek rá.

– Nem igaz.

– Épp emlegette valaki.

– A feszültséget nem bírtam. Azt csak a színpadon tudtam kiokádni magamból. Amíg játszottam, ment is ez a maga útján. Erre nem gondoltam. Hogy csak gyűlik, gyűlik majd bennem fesz, és a végén megőrülök.

– Volt szeretőd?

– Előbb Péternek, aztán nekem, két pasi is egymás után, azt már nem lehetett elviselni.

– Nyilván mindennap eláztál, ismerem.

– Ismered? Honnan?

– Színészsors.

– Péter beadta a válópert, neki ítélték a fiúkat, gyakorlatilag kirakott az utcára. Balázs is csak egy darabig túrt meg.

– Ragyogó, ahogy mesélsz. Ez most igazi Lea-tűz, az lobog benned.

- Tűz? Bennem?
- Emlékszel arra a forró nyári estére? Anyaszült pucéran ültél a gyékényen, és vártad, hogy odamegyek hozzád...
- Nem. Nem arra vártam, hogy megbaszol! Kikérem magamnak.
- Kis csillag, kis háborgó csillag...
- Mi van? Miért álltál fel?
- Csak.
- Ne fogdoss!
- Finom pipihús.
- Megőrültél? Bekulcsolod az ajtót?
- Ne nyissanak már ránk.
- Igazgató úr!
- Jó, beszéljünk komolyan.
- Már kijöttem az elvonóból. Nem iszom. Élni akarok!
- Nagyon helyes.
- Talpra állni. Dolgozni. Játsszani. Élni.
- Magyarán, kéne neked egy színészi szerződés.
- Úristen, mit művelsz!
- Elképzelem a riportot a megyei lapban. „Visszatért hangos ifjúkori sikerei helyszínére a...” Ki tért vissza? A kicsoda?
- Senki vagyok, mi?
- Ne becsüld alá magad.
- Az előbb még mindenki emlékezett a *Mirandolinára*.
- Ezt akarom látni. Hogy mi maradt a régi dögös Leából.
- Mit csinálsz? Mi ez? Mit dörgölözöl?!
- Én még azért férfi vagyok, a rohadt életbe!
- Könyörgök, segíts rajtam!
- Szerződést nem osztogatnak könyörületből. Annak ára van.
- Ára?
- Látni akarlak.
- Te hülye!
- Nem. Ez már nem a hülye Jani, ez a színigazgató, édesem.
- Kilel tőled a hideg.
- Kívánlak, nem érzed?! Hát ennyire fapina lettél?
- Ilyen szégyent...
- Ne szipogj! Vetkőzz!
- A táskás szememet nézd.
- Elég!
- Hogy lettél te pont most igazgató, amikor mindenkit leváltanak?
- Hja, érteni kell a dörgést.
- A dörgést azt érted, látom.
- Gyerünk, ne húzd az időt. Úgysem mész el úgy, hogy nem történt köztünk semmi. Harminc éve sóvárgok utánad, és újra meg újra kikosarazol. Most nem hagyom.
- Jani!

- Azt is vedd le. Azt is, úgy. Mindent. Nem vagy szűz, a szentségit neki.
- Kérlek, Jani, inkább a számba veszem, csak hagyj békén.
- Mit?
- Azt, mondom, azt, csak ne kelljen...
- Szétrobbanok, nem bírom, nem látod, megveszek, jaj!
- Gyere.
- Hát legyen az.
- Így, így.
- De jó vagy, az istenbe már! Nagyon jó vagy. Aj, aj, te papnő. Te szerelem papnője. Te Vénusz, aj, gyönyörűségem... Köszönöm, Lea. Tudtam, hogy megmaradtál fantasztikus, dögös nőnek.
- És?
- Ott az igazgatói mosdó, ha szükséged van rá.
- A szerződést kérdem.
- Ja persze.
- Azzal mi lesz?
- Pillanatnyilag nincs egy fillér keretem se...
- Micsoda?!
- Majd meglátjuk.
- Te szemét! Te állat! Te genyó!
- Nem tehetek semmit sem.
- Semmit?!
- Most nem megy, sajnálom.
- Gyűlöllek. Iszonyúan gyűlöllek.
- Az jó.